

blikkelige politiske Stilling, og jeg skal ikke komme nærmere ind derpaa. Derefter kom i Rangforordningen for hans Syn Højrepartiet, og han forklarede, at der var mellem det og ham kun denne lille karakteristiske Forskel. Og saa det bed jeg Mærke i. Der næst gik det ærede Medlem over til at omtale Regeringen, som han syntes at være lidet gunstigt stemt overfor, og som han navnlig tilsigtede at frafrive al mulig Gvne — det var jo egentlig Kernen i hans Tale. Det ærede Medlem vendte sig saa endelig til det lille Parti, paa hvis Vegne jeg taler, og udtalte, at der i dette Parti var mange Kræfter, han gerne ønskede at samarbejde med, men han manglede Tillid til Ledelsen. Jeg tager vel egentlig ikke fejl, naar jeg formoder, at det ærede Medlem herved har tilsigtet at rette en lille særlig Venlighed til mig, og jeg kan altsaa ikke andet end beklage, at jeg skulde have forskertset det ærede Medlems Tillid; jeg skal bestrebe mig for, om det var muligt, at genvinde den. Men der har altid vist og vil rimeligvis ogsaa fremtidig vise sig en Uanskelighed derfor, som jeg vil sige snarere er af psykologisk end af politisk Natur. For en Menneftaalder siden vare Forholdene i vort Land saaledes, at der stod to Partier over for hinanden, hvoraf det ene betegnedes som Intelligenspartiet, og det andet som Bondevennerne eller Folkepartiet, eller hvad Navn der nu brugtes. Det var nu i Grunden mærkeligt, at en saadan Modsatning kan komme frem, og det endogsaa i den Grad, at det i min Ungdom regnedes for en Uresfag ikke at høre til Intelligenspartiet — ja, i de Kredse, jeg kendte til. Naar man skulde forklare sig dette mærkelige, tror jeg, det ligger i et Modsatningsforhold, idet der er nogle, som sætte mere Pris paa en god og vel holdt Tale, end paa en god Lov, og der er andre, som have en modsat Opfattelse, som vælge en god Lov fremfor en nok saa smuk Tale. Der er vistnok noget af den samme Modsatning til Stede mellem det ærede Medlem og mig, og jeg vilde kun ønske, den kunde svinde, og ligesom jeg har hørt paa det ærede Medlems Foredrag med den samme Interessé, hvormed det vistnok blev hørt af alle Medlemmer her i Salen, vilde jeg ogsaa kun ønske, at det virkelig maatte vise sig skiftet til at være Underbygningen for det Arbejde, som vi gaa i Møde.

M. Andersen: Vi hørte for et Par Dage siden fra en af de ærede Talere en Indledning til hans Foredrag, hvori han sagde os paa en meget indtrængende Maade, at Politik maatte man nødvendigvis tale om

een Gang om Aaret, nemlig ved Finanslovsforslagets 1ste Behandling. Jeg tvivler ikke om, at det ærede Medlem har Ret, jeg tvivler ikke om, at det er nyttigt og nødvendigt, at man en Gang imellem kommer ind derpaa; men jeg er realistiisk nok til at sætte omtrent lige saa megen Pris paa den Praksis, der i en lang Række har udviklet sig her, at man ved Finanslovsforslagets 1ste Behandling kan tale om alt andet end Politik, at man ved Finanslovsforslagets 1ste Behandling kort sagt kan udtale sig om de mere eller mindre lokale Interesséer, som det er hver enkelt paalagt at tage Vare paa. Mær sagen til, at jeg har forlangt Ordet, var i alt Fald, det skal jeg ærlig befende, aldeles ikke fordi jeg vilde tale Politik, det var nærmest nogle rent lokale Interesséer, jeg gerne vilde sige et Par Ord om, og da særlig til den højtærede Indenrigsminister, hvem Sagerne sortere under. Men forinden jeg gaar ind paa det, ønsker jeg at sige et Par Ord om en Sag, som i de sidste Dage har været Tema for fleres Udtalelser, flere end sædvanlig, nemlig Behandlingen, og jeg kan vel sige Kritikken af Statsbanedriften og dens Resultater, saavel i det sidst forløbne Aar som de foregaaende. Det har for saa vidt for mig haft Interessé, som jeg der har set, at man fra flere Sider end tidligere har kunnet slutte sig til en Kritik af hele denne store Sag. Tillige har det interesseret mig at se, at hvis den Kritik, der udtales navnlig over Driftsresultaterne for det sidst forløbne Aar, er berettiget, maa den Kritik, jeg i sin Tid har følt mig opfordret til at udtale her, i langt højere Grad have været berettiget, fordi det Resultat, Statsbanerne fremmøde med for det sidst forløbne Driftsaar ikke alene er det største Overskud, vi nogen Sinde have haft, siden Statsbanedriften her i Landet begyndte; men det er over 1 Million Kr. større end det største — nemlig det fra 1881—82 — der var noget over 4 Millioner Kr., medens vi i Aar ere komne op over 5 Millioner. Det har selvfølgelig tillige interesseret mig at høre den højtærede Indenrigsministers Foredrag forleden, og det interesserede mig i saa meget højere Grad, som det jo forholdt sig rigtigt, naar den højtærede Minister sagde, at det var første Gang, han havde haft Lejlighed til at udtale sig om de Sager, der nu sortere under ham. Den højtærede Ministers Syn paa vore Statsbaner, deres Ordning og de Krav, man fornuftigvis kan stille til dem med Hensyn til Forrentningen, afviger maasse ikke i væsentlig Grad fra, hvad vi ere vant til at høre fra Ministerbordet; der er i al Fald kun en Gradsforskel, og denne